

Phần 2

Chương 5

Hậu sơn, trong rừng. Tiếng nữ nhân thở dốc vô cùng rõ ràng: “Chúng... chúng ta nghỉ... nghỉ một lúc đi?”

“Không cần thiết.” Giọng nam nhân vừa lý trí vừa rõ ràng.

Hai bóng người chạy nhanh qua rừng cây, đạp lên lá khô dưới đất phát ra tiếng sột soạt. Sở Cuồng chạy trước Nhắm Cửu một đoạn, hơi thở hắt không đổi. Nhưng Nhắm Cửu đã mệt đến mức đầu đầy mồ hôi thở dốc, giống như sắp không thở nổi nữa: “Chúng ta... cứ... phù phù, chạy như vậy là vì cái gì?”

“Ra lệnh thì phải đi, thu lệnh thì phải dừng, đây là tố chất cơ bản.” Sở Cuồng nghiêm túc nói, “Thông qua tiếp xúc hôm qua, tôi nhận định rằng các hạ thiếu ý thức phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp, không có sự ăn ý với tôi. Xét đến độ khó của nhiệm vụ, mấy ngày nay cô không cần học gì khác, chủ yếu luyện tập năng lực hiệp trợ tác chiến và ý thức phục tùng mệnh lệnh của sĩ quan thượng cấp là được.”

Tóm lại là... đang dạy nàng làm thế nào để không thêm loạn cho hấn chứ gì...

“Tuy chỉ có hai hạng mục đơn giản, nhưng tin tôi đi, mấy ngày huấn luyện này sẽ có ích cho cả đời cô.” Giọng Sở Cuồng kiên định, “Tiếp theo, hãy làm theo lệnh tôi. Nhảy.”

Nói xong hấn nhún người nhảy qua cây khô chắn đường phía trước, Nhắm Cửu không phản ứng kịp, chuẩn bị đâm vào, nhưng may là thân thể nàng linh hoạt, đạp chân lên cây khô miễn cưỡng nhảy qua, rồi xiêu xiêu vẹo vẹo chạy theo Sở Cuồng. Sở Cuồng liếc nhìn nàng: “Tố chất cơ thể không tệ, đại não phản ứng quá chậm.”

Đang mắng nàng ngu chứ gì!

Nhắm Cửu nắm quyền, còn chưa kịp phát tác bỗng nghe Sở Cuồng lại nói: “Cúi xuống!”

Nhắm Cửu học theo động tác của Sở Cuồng vội cúi người, nhưng chạy qua chỗ đó Nhắm Cửu quay đầu lại nhìn: “Ồ đó... đâu... có gì đâu! Tại sao... phải cúi người tránh?”

Sở Cuồng không đáp, Nhắm Cửu bỗng thấy mũi ngựa ngựa, xoa vai cái nàng bèn thấy trong tay mình là mấy sợi tơ nhện, Nhắm Cửu ngạc nhiên, lẽ nào... vừa rồi họ đã tránh mấy sợi tơ nhện này sao? Trong quá trình chạy như vậy mà hấn còn có thể nhìn thấy tơ nhện sao? Nhắm Cửu cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng sự kinh ngạc này khiến Nhắm Cửu càng thêm kiên định quyết tâm tóm nam nhân này về tay mình, đâu phải năm nào cũng có chứ!

“Nghiêng sang trái.”

Ý niệm càng kiên định, Nhắm Cửu càng cố gắng phối hợp, bất kể Sở Cuồng nói gì nàng cũng gắng sức làm, để mong được nhìn bằng con mắt khác.

“Nghiêng sang phải.”

“Nằm xuống phía trước.”

“Lộn nhào về phía trước!”

“Lộn nhào về phía sau hai vòng!”

“Lộn hai vòng trên không rồi xoay ba trăm sáu mươi độ tiếp đất!”

“Mẹ nó chứ đây là cái quái gì vậy!”

Nhắm Cửu thành công lấy chân trái ngáng chân phải, lăn tròn dùng mặt tiếp đất, mặt mũi lấm lem, nàng lấy mặt đang cắm dưới đất ra, không buồn lấy hơi đã nổi giận: “Chàng đang chơi bôn đại gia đúng không!”

“Không”. Không biết Sở Cuồng đã ngừng lại từ lúc nào, ánh mắt có vài phần khâm phục nhìn Nhắm Cửu, “Tôi chỉ hiểu kỳ là rốt cuộc cô có thể làm được đến mức nào thôi.”

Nếu... không phải... muốn cưỡng bức hấn... thì Nhắm Cửu thật sự muốn bẻ cổ hấn ngay tại đây.

Nhắm Cửu cố nhịn lửa giận, lật người ngồi dậy phui phui đất trên mặt: “Không chạy nữa, ta muốn nghỉ một lúc.”

Sở Cuồng gật đầu: “Ngày đầu tiên phải kết hợp nặng nhẹ, cho phép nghỉ ngơi.”

Tên này coi mình là Lão đại sao. Nhắm Cửu bất mãn nhìn hấn, vậy không được, nhất định phải hất hấn xuống, phải cho hấn biết hấn chính là người ở dưới. Nhắm Cửu hắng giọng, động não tìm cách nói: “Chàng nói hai người chúng ta đi cướp quan phủ phải không?”

“Không phải cướp, tôi chỉ lấy lại đồ thuộc về mình thôi.”

“Đó không phải là trọng điểm.” Nhắm Cửu chỉ hấn rồi lại chỉ vào mình, “Là hai chúng ta đúng không, nếu vậy thì cái phục tùng gì đó cũng phải từ hai hướng chứ.”

Sở Cuồng nhíu mày: “Cô muốn có quyền lực chi phối chiến đấu à?” Không chờ Nhắm Cửu gật đầu, Sở Cuồng thẳng thừng cự tuyệt, “Không được, bất kể là lực chiến hay sắp đặt chiến thuật hay bất kỳ góc độ nào khác, kinh nghiệm và thực lực của tôi đều vượt xa cô, cô không có quyền lực và năng lực chi phối tôi. Hơn nữa bất luận là chiến trường lớn nhỏ, người nắm quyền chỉ huy chỉ có thể có một người, nếu không sẽ khiến chiến trường hỗn loạn, đây là luật của Liên minh.”

Nhằm Cửu đã dần quen với cách nói chuyện của hắn, đường này không thông, nàng đổi cách nói: “Được rồi, chúng ta nói thế này nhé, sự ăn ý phải đến từ hai hướng, chàng huấn luyện ta như vậy thì ta sẽ ăn ý với người, nhưng chàng đâu có ăn ý với ta, bởi vậy ta cảm thấy chàng cũng nên được ta huấn luyện một chút.”

Sở Cuồng sờ cằm trầm ngâm: “Logic này đúng là không có vấn đề.” Hắn gật đầu, “Được, tôi đồng ý với đề nghị của cô.”

Nhằm Cửu mừng rỡ: “Được, vậy thế này, chúng ta làm ngược lại với ban nãy nhé, ta nói, chàng làm, nghe kĩ mệnh lệnh của ta nhé.”

Sở Cuồng lập tức nghiêm mặt đứng thẳng.

“Nhảy!”

“Nghiêng sang trái!”

Sở Cuồng động tác gọn gàng, phản ứng nhanh nhạy, không cần huấn luyện cũng nhanh hơn Nhằm Cửu rất nhiều, thân hình có tỷ lệ hoàn mỹ khiến Nhằm Cửu nuốt nước bọt, tiếp tục ra lệnh: “Nhào qua đây!”

Sở Cuồng khựng lại.

“Chàng nhào qua đây!”

Sở Cuồng nhíu mày, Nhằm Cửu nóng vội: “Chàng nhào qua đây đi! Ngần ra đó làm gì!”

“Động tác này không cần thiết.” Sở Cuồng nghiêm túc, “Không cần huấn luyện.”

Nhằm Cửu nghiêng răng, vồ trán nhăn nạy một hồi rồi ngẩng đầu cười: “Giả sử thôi mà! Chàng giả sử bây giờ có một mũi tên từ sau lưng ta bắn tới, nhưng ta lại không nhìn thấy, những lúc như vậy chẳng phải chàng nên nhào đến cứu ta sao! Bởi vậy, nào, nhào qua đây đi, đề lên người ta. Mau đi.” Nàng vẫy tay với Sở Cuồng.

Sở Cuồng cương quyết nhìn nàng: “Tình cảnh giả thiết không thành lập.” Sở Cuồng đưa ngón tay, “Thứ nhất, nếu cô bị động cần cứu viện, giữa chúng ta không cần ăn ý phối hợp, tôi chủ động là được, bởi vậy không cần huấn luyện. Thứ hai, trong tình huống nêu trên, nhào lên người đồng đội là vô cùng không hợp lý, nếu muốn cứu người chỉ cần đẩy ra là được. Thứ ba, cho dù trong tình huống không hề phòng bị, lực chiến của tôi và cô có tỷ lệ một ngàn so với một, lực chiến của tôi vượt xa cô, nếu trong thực tế, bắt buộc phải có một người bị thương thì tôi hi vọng đó là cô. Có vậy thì mới giữ được lực chiến cơ bản không đổi, bảo đảm lợi ích trên chiến trường được tối đa hóa.” Hắn nói mà mặt không đổi sắc, không hề áy náy.

Nhằm Cửu nhăn nhin siết chặt hai nắm tay, bị giọng nói bình tĩnh của hắn chọc tức đến xì khói, ôm đầu mình vô loạn, cuối cùng cũng nhin được một bụng

lừa giận sắp nổ tung, nặn ra một nụ cười, phải mông đứng dậy: “Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Nhằm Cửu thề là nàng chưa từng nhìn ai đến mức này, nhưng lúc nàng đã nhượng bộ đến nước này rồi, Sở Cuồng vẫn không biết sông chết mà cau mày nhìn Nhằm Cửu từ trên xuống dưới: “Năng lượng còn chưa tiêu hao hết, không cần bổ sung, tiếp tục huấn luyện.”

Nhằm Cửu đứng phắt dậy hất tay định đi: “Không luyện nữa, ta muốn ăn cơm.”

Ánh mắt Sở Cuồng trầm đi, hấn đưa tay kéo cổ tay Nhằm Cửu, Nhằm Cửu còn chưa kịp kinh ngạc quay đầu nhìn hấn bỗng bị Sở Cuồng bẻ ngược tay lại, khóa cánh tay ở sau lưng: “Đau đau đau!” Nhằm Cửu kêu đau liên tiếp, Sở Cuồng không chế động tác của nàng, lạnh giọng nói: “Trong huấn luyện quân sự không thể đề xuất ý kiến cũng không thể trái lệnh thượng cấp, vì biểu hiện vừa rồi của cô nên cất quyền lợi nghỉ ngơi, tiếp tục huấn luyện.”

Lúc này Nhằm Cửu cho dù tức đến xì khói cũng không thể chống lại Sở Cuồng, nàng đổi chiến thuật, há miệng gào khóc: “Gãy tay rồi! Gãy tay rồi! Hiếp người nè!”

Trước đây Sở Cuồng đa số chỉ tiếp xúc với nam nhân, thỉnh thoảng có mấy nữ sĩ quan nhưng cũng là người ăn nhón khác chế, cho dù là kẻ địch cũng có vài phần cốt khí, hấn chưa từng gặp ai gào khóc như vậy, lập tức ngăn người buông tay, thấy Nhằm Cửu ngồi xuống đất ôm tay lăn lộn: “Gãy tay rồi! Vô lương tâm! Tốt xấu gì cũng là ân nhân cứu mạng mà tên tiểu tử chàng lại hại ta như vậy sao!”

Sở Cuồng nhíu chặt mày, thấy Nhằm Cửu khóc lóc không ngừng, hấn ngồi xổm xuống tìm chỗ kéo cổ tay Nhằm Cửu, Nhằm Cửu vốn còn đang khóc la bỗng khựng lại, lùi về phía sau đỏ mắt nhìn hấn: “Chàng làm gì vậy? Muốn hủy thi diệt tích che giấu hành vi vong ơn phụ nghĩa của mình sao?”

Sở Cuồng không đếm xỉa đến nàng, trầm giọng nói: “Chụp CT xương.”

“Bắt đầu chụp CT xương.” Giọng nữ cứng đờ đột nhiên phát ra. Nhằm Cửu kinh hãi hít một hơi lạnh, đưa mắt nhìn bốn phía, bỗng thấy mắt Sở Cuồng lóe lên ánh sáng xanh, quét qua cổ tay của nàng, giọng nữ cứng đờ kia từng chữ từng câu nói: “Scan xương hoàn tất, chẩn đoán vết thương: Trật khớp nhẹ. Không cần phẫu thuật, không cần hướng dẫn may lại, xin sĩ quan tự mình xử lý.”

Đôi mày Sở Cuồng giãn ra: “Chỉ là trật khớp thôi.”

Nhằm Cửu cả kinh: “Ai ôi mẹ ơi, ta thật sự bị thương mà!” Nhằm Cửu vội nhìn cổ tay mình nhưng vẫn bị Sở Cuồng không chế động tác, “Cẩn răng lại.” Hấn ra một mệnh lệnh ngắn gọn, Nhằm Cửu vô thức nghiêng răng, chỉ nghe “rắc” một tiếng, mặt Nhằm Cửu tái đi, nhưng cũng chỉ đau trong chốc lát, tiếp đó bất kể Sở Cuồng nắm tay nàng cử động cổ tay thế nào Nhằm Cửu cũng

không thấy đau nữa, nàng kinh ngạc tròn to mắt, bụng thầm nói, nam nhân thanh tú này còn có thể làm đại phu nữa kia à!

Vừa hay trong trại đang thiếu một đại phu...

Sở Cuồng đan năm ngón vào tay Nhắm Cửu, nhẹ nhàng xoay xoay cổ tay nàng kiểm tra kĩ, hẳn không cố ý làm nàng bị thương, chỉ là Nhắm Cửu vùng vẫy quá ghê gớm thôi... Nhưng bất kể thế nào, làm người ta bị thương vẫn là lỗi của hẳn. Trong lúc hẳn đang chăm chú, bỗng một bóng đen chụp tới, tốc độ không nhanh, tính uy hiếp không lớn, nhưng tay hẳn đang vướng bận, chỉ vô thức nghiêng đầu, bóng đen đó sấp tới phía trước, đôi môi mềm mềm nhẹ nhàng chạm vào mặt hẳn, “chụt” một tiếng thật mạnh.

Sở Cuồng không buông tay, chỉ lạnh lùng nhìn Nhắm Cửu đánh lén thành công đang đắc ý liếm miệng cười.

Sở Cuồng nhíu mày: “Thứ nhất, nước bọt là một trong những đường lan truyền nhiều bệnh dịch nhất, cô chưa được khử độc, xin đừng dùng cách này tiếp xúc với tôi. Thứ hai...” Hẳn nhìn thẳng vào mắt Nhắm Cửu, không tránh né cũng không có quá nhiều tình cảm: “Đừng dụ dỗ tôi. Như vậy sẽ khiến tôi rất khó chịu, mong cô phối hợp.”

Còn chưa nhìn thấy biểu hiện khó chịu của hẳn thật là đáng tiếc... Nhắm Cửu nghĩ, vậy là nàng thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Vậy thì phiền chàng khó chịu một chút đi. Ta đã quyết tâm phải dụ dỗ đến khi chàng trở thành tướng công của ta mới thôi.”

Sở Cuồng im lặng, nhìn Nhắm Cửu lắc lắc cổ tay, sau đó huýt sáo ngưng nguyền trở về ăn cơm, hẳn nửa quỳ dưới đất, một lúc lâu sau mới đầu đầu xoa xoa huyết Thái dương, môi có tiếng thở dài cố kiềm nén, người của tinh cầu này thật khó đối phó quá.

Chương 6

Nhắm Cửu nấu cơm tối xong, mở gói thuốc X thô phỉ Giáp mua về, do dự không biết nên bỏ vào đĩa nào, lúc này tiếng bước chân Sở Cuồng từ bên ngoài truyền vào, Nhắm Cửu nóng vội run tay, gói thuốc đổ hết lên đĩa thức ăn, Nhắm Cửu ngẩn ra một khắc, tai nghe thấy tiếng bước chân Sở Cuồng đã đến sau lưng, nàng hoảng loạn vò tờ giấy nhét vào ngực.

“Cả buổi chiều chàng đi đâu vậy?” Nhắm Cửu cười yếu điệu hỏi, nụ cười trên mặt vì được kéo ra quá nhanh nên hơi không tự nhiên, Sở Cuồng thu hết vẻ mặt của nàng vào mắt, nhưng không có biểu hiện gì nói, “Các hạ không phối hợp huấn luyện, bởi vậy tôi đã đổi hành trình buổi chiều, đi thăm dò nơi này một lượt.”

“Ồ, thăm dò thế nào rồi?” Nhắm Cửu vừa nói vừa mời Sở Cuồng ngồi xuống bên bàn.

“Với trình độ võ lực của quý tinh cầu, cứ điểm này ở trên cao, dễ thủ khó công, là một nơi tốt, nhưng không thể vì vậy mà lơ là phòng thủ. Ở núi phía Tây có một rừng cây du, kẻ địch rất dễ mượn cây che chắn để tấn công lên núi, chỗ đó các hạ không hề an bài phòng thủ, đây là sơ suất lớn nhất, tôi đề nghị tối nay nên phái người phòng thủ nơi đó...”

Trại này cắm rễ ở đây không biết bao nhiêu năm rồi, từ đời ông nội của Nhắm Cửu đến nay chưa từng bị tấn công, ở đây trời cao Hoàng đế xa, quan địa phương xưa nay thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, chẳng ai để tâm đến họ, lời này của Sở Cuồng Nhắm Cửu nghe thì nghe, âm ừ gật đầu đáp vài tiếng, cầm đĩa trộn trộn đĩa thức ăn bỏ thuốc vài cái rồi đặt trước mặt Sở Cuồng: “Rau ta mới xào nè, ăn đi cho nóng.”

Sở Cuồng nhìn đĩa rau được Nhắm Cửu trộn, tiếp đó móc túi áo tìm chiếc hộp hôm qua lấy ra một viên thuốc nuốt xuống: “Hôm qua đã nói rồi, tôi không cần thực phẩm của các người, nhưng ý tốt của cô tôi xin nhận. Cảm ơn.” Nói xong hấn lại nói tiếp lời lúc nãy, “Chỗ lơ là phòng thủ ở phía Tây các hạ mau phái người canh giữ đi, không phải tôi hù dọa...”

“Được rồi được rồi.” Nhắm Cửu gật bừa, nhưng ánh mắt vẫn rơi trên hộp thuốc màu trắng trong tay hấn, “Chàng... luôn mang theo thứ này bên mình sao?”

Thấy nàng vốn không nghe lọt lời mình, Sở Cuồng hơi bất lực, nhưng dù sao cũng là bố trí quân sự ở xứ lạ, không tin hấn cũng có thể lý giải được. Sở Cuồng tạm thời bỏ qua đề nghị này, nghiêm túc đáp: “Đây là lương thực dự bị, là dụng phẩm cần thiết cho các sĩ quan lúc buộc phải đáp xuống tinh cầu ngoài phạm vi cai trị của Liên minh, lúc nào cũng phải mang theo để bảo đảm bổ sung năng lượng đầy đủ.”

“Ồ.” Nhắm Cửu gật đầu, “Vậy tức là có thứ này thì chàng không cần ăn đồ ăn ở chỗ bọn ta phải không?”

“Không sai.”

Nhắm Cửu im lặng một khắc: “Nước thì sao? Chàng cũng phải uống chứ.”

“Đương nhiên.”

Nhắm Cửu cả mừng: “Hay lắm! Ta thấy hôm nay cả ngày chàng không uống nước rồi, ta đi rót chút trà nhé.” Nàng đứng dậy đi ra ngoài, Sở Cuồng gọi lại: “Không cần phiền phức.” Nói xong hấn lại lấy trong túi ra một vật hình ống to bằng nắm tay, mở một đầu ra, sau đó múc một muỗng canh giá Nhắm Cửu nấu đổ vào trong vật hình ống, đây nắp lại lắc vài cái, sau đó vặn nắp một đầu khác ra đã thấy bên trong là một ly nước trong vắt, nào còn dáng vẻ của canh giá vừa rồi. Sở Cuồng uống sạch nước trong ly.

Nhắm Cửu chớp đôi mắt cá chết nhìn hấn: “Đây là thứ gì nữa vậy?”

“Máy lọc nước, lấy hydroxide trong chất lỏng ghép lại thành phân tử nước, lọc tất cả các nguyên tố khác đi, bảo đảm nước mà sĩ quan uống trong lúc tác chiến được sạch sẽ.”

Tuy Nhắm Cửu nghe không hiểu lắm, nhưng nàng cũng hiểu đại khái... Bây giờ nam thanh niên lịch thiệp này dầu muối cũng không vào phải không...

Nhắm Cửu ôm đầu đau khổ xoa xoa, bỗng mắt nàng sáng lên, cẩn thận dè dặt hỏi: “Không khí chàng thở chắc cũng giống của bọn ta chứ?”

Sở Cuồng gật đầu.

Nhắm Cửu đập bàn cười lớn: “Hay lắm! Hay lắm!”

Muốn dụ dỗ nam nhân thì sợ gì không có cách, ăn uống không được thì người cũng phải hít thở chứ, cũng may thổ phỉ Giáp thông minh, đã mang một ít hương liệu trợ tình về, nàng không tin như vậy mà vẫn không trúng chiêu. Nhắm Cửu và bừa mấy miếng cơm rồi nói: “Trời này nhiều muối quá, hôm nay ta xông cho chàng ít thuốc trừ muối.”

Sở Cuồng không nghi ngờ gì, gật đầu cảm ơn, xong rồi lại nói: “Ban ngày chưa huấn luyện xong, nhân lúc trời chưa tối lắm, tập bù hết phần hôm nay đi.”

Mắt Nhắm Cửu sáng lên, tròng mắt đảo đảo: “Được thôi! Nhưng mà mà ta còn phải rửa chén, chút nữa sẽ đưa hương liệu cho chàng, tự chàng đem về xông trong phòng nhé.” Xông xong thì trời tối rồi, huấn luyện xong vừa hay có thể hành sự luôn. Bàn tính trong lòng Nhắm Cửu kêu tách tách.

Chờ nàng rửa chén xong Sở Cuồng cũng đã xông hương khắp phòng, còn vô cùng tận tâm xông luôn phòng Nhắm Cửu, Nhắm Cửu rất vừa ý, thật tốt quá, phòng nào cũng tiện hành sự cả. Quan trọng nhất là hương liệu do chính Sở Cuồng xông! Bị xông nhiều nhất chính là nam nhân này.

Nhắm Cửu cười thầm trong lòng.

Nhưng đến tối, khi sắp huấn luyện xong, thần sắc Sở Cuồng cũng không thấy chỗ nào không đúng, Nhắm Cửu không nhịn được hỏi: “Chàng có cảm thấy hơi nóng không? Có chỗ nào không ổn không? Hay là ruột gan có như thiêu như đốt, không thoải mái không?”

Sở Cuồng lắc đầu: “Chất lượng không khí tốt, nhiệt độ, độ ẩm đều thích hợp với nhu cầu của cơ thể, không có chỗ nào không ổn.”

Nhắm Cửu thất vọng nhìn hắn.

“Được rồi, nghỉ thôi.” Sở Cuồng đặt tay lên vai, khẽ cúi người, cho dù là hành lễ cũng rất gọn gàng, không hề có chút lè mè, “Các hạ ngủ ngon.”

Sở Cuồng về phòng đóng cửa lại, đèn vẫn còn sáng, Nhắm Cửu ngồi xồm trước cửa phòng hắn đến nửa đêm, bên trong không hề có chút động tĩnh nào, còn nàng lại bị mùi hương còn sót lại xông đến bức bối khó chịu, phải đi tắm nước lạnh mấy lần mới bình tĩnh lại được.

Sáng hôm sau, Sở Cuồng tỉnh giấc, trễ hơn thời gian hẳn thường dậy nửa canh giờ, điều này đối với Sở Cuồng không phải là chuyện thường. Tối qua... hình như hẳn ngủ say một cách bất ngờ. Hẳn rửa sơ mặt mũi, vừa đẩy cửa ra đã nghe Nhấm Cửu gào lớn trong trại: “Đứng lại cho đại gia!”

Ánh nắng phủ xuống, trên mặt các nam nhân nữ nhân đang làm việc trong trại đều mang ý cười, ánh mắt đuổi theo bóng Nhấm Cửu.

“Thỏ phỉ Giáp! Mẹ nó chứ người mua cho đại gia thuốc giả gì vậy hả! Trả tiền lại đây!”

Nhấm Cửu đuổi theo thuộc hạ nàng, người được gọi là thỏ phỉ Giáp bị đuổi phải trốn Đông trốn Tây, khổ không kể xiết: “Trời cao có mắt! Ta có mười lá gan cũng đâu dám gạt Cửu gia! Nếu thuốc là giả cũng là ông chủ hiệu thuốc bán thuốc giả, Cửu gia đuổi theo ta làm gì!”

Nhấm Cửu tiện tay chộp một nắm đất ném lên người thỏ phỉ Giáp: “Người còn phí lời nữa à! Xảo biện này! Xảo biện này!”

Những người xem náo nhiệt ha ha cười lớn. Có người hét lên: “Chuyện của Tiểu Cửu nhi lại không thành công rồi, cô ấy đang giận đó, Giáp, người để Cửu gia đánh cho hả dạ đi.” Xem ra chắc đã quen với cảnh tượng này rồi.

Sở Cuồng hơi ngẩn ra nhìn cảnh tượng này, không có kỷ cương, không có luật lệ, rõ ràng là cãi cộ đuổi đánh, nhưng bất ngờ là lại khiến người ta thấy thật yên bình, giống như chiếc mền được ánh nắng hong khô bị đập vào phát ra tiếng “bụp bụp” vậy, khiến lòng người bình yên một cách kỳ lạ.

Sở Cuồng nhất thời có hơi ngây người.

Mãi đến khi không biết có ai gọi Nhấm Cửu một tiếng, Nhấm Cửu ngẩng đầu, thờ dốc nhìn Sở Cuồng đứng trước cửa phòng, nàng dừng bước vẫy tay nói: “Này, hôm nay trấn dưới núi có họp chợ, chàng có muốn đi xem không?” Nhấm Cửu nói với hẳn như vậy.

Mọi người đều nhìn hẳn, Sở Cuồng ngẩn ra trong một khắc rồi lập tức đứng nghiêm: “Theo kế hoạch, hôm nay...”

“Có phải là chuyện gì to tát đâu.” Không chờ Sở Cuồng nói hết, Nhấm Cửu đã chạy đến trước mặt hẳn, giật cổ tay hẳn kéo đi xuống núi, “Chẳng phải là dạo chợ thôi sao, không mất bao nhiêu thời gian đâu, đi thôi đi thôi. Ta cũng lâu rồi không xuống núi, lát nữa cùng chàng đi xem địa hình chỗ quan phủ luôn.”

Sở Cuồng không phải là người dễ thay đổi kế hoạch, nhưng hôm nay hẳn đã dễ dàng thay đổi kế hoạch, cũng dễ dàng để Nhấm Cửu nắm tay đi một đoạn thật xa.

Sở Cuồng không chịu thay bộ hắc y thần bí của mình, Nhấm Cửu hết cách, tìm một chiếc áo khoác màu nâu trầm cho hẳn, lại đội nón của áo khoác lên cho hẳn rồi dặn dò: “Ồ chỗ bọn ta thì thân thể da thịt là của cha mẹ, ngoài tội phạm

ra không ai cạo đầu hết, bởi vậy đừng bao giờ để người khác thấy tóc người biết chưa?”

Sở Cuồng trình trọng gật đầu: “Hiểu rồi.”

Xuống núi, cách trấn Chi Lương càng gần thì càng có nhiều người qua lại, người xách gà vịt ngỗng cũng càng nhiều hơn, sắc mặt bị nón che mắt của Sở Cuồng càng âm trầm hơn.

“Những sinh vật này đều phải được tiêu hủy.” Vào trong trấn, trên phố chợ vô cùng náo nhiệt, sắc mặt Sở Cuồng lạnh lùng, ngay cả tư thế đi đường cũng hơi mất tự nhiên, “Tại sao các hạ không cho tôi biết trước đây là nơi tập trung sinh vật phi nhân hình, để lộ quân tình quan trọng, theo Luật Liên minh có thể bị phán lưu đây...”

Giọng Sở Cuồng không lớn, trong hoàng cảnh ồn ào này càng giống như một người đang lầu bầu lầm bầm. Nhắm Cửu vội đến hiệu thuốc tìm ông chủ bán thuốc giả tính sỗ, nhất thời cũng không buồn quan tâm đến tâm trạng Sở Cuồng, nàng kéo tay hắn, mười ngón đan vào nhau nắm chặt: “Người đông lắm, theo sát ta.”

Ánh mắt Sở Cuồng rơi trên bàn tay đan vào nhau: “Thứ cho tôi nói thẳng, cô chưa...”

“Ta biết, ta chưa khử độc, không nên đụng vào chàng, nhưng chẳng phải chàng đang mang găng tay sao?” Nhắm Cửu không quay đầu, “Hơn nữa bây giờ người đông như vậy, chút nữa đi lạc chẳng phải càng phiền hơn sao! Chàng có thể dùng ống ẹo như nữ nhân vậy không?”

Sở Cuồng trầm tư trong chốc lát, ần ần im miệng, mặc cho hơi ẩm của một người khác thông qua găng tay truyền đến da thịt hắn. Đây là một cảm giác lạ lắm. Quân Liên minh sở hữu vũ khí tiên tiến nhất, trên chiến trường vốn không có cơ hội tiếp xúc thân thể nhau, ai ngờ được là sẽ dùng tư thế như vậy để tiếp xúc với người khác...

Sở Cuồng đang nghĩ, Nhắm Cửu đi phía trước bỗng bị người ta va vào lùi lại phía sau, Sở Cuồng vô thức diu lấy nàng, nhưng thấy một người áo xám tức tốc lướt qua bên cạnh hai người.

Nhắm Cửu lòng đang như hoa nở vì cái diu này của Sở Cuồng, bỗng sau lưng có một trận gió, quay đầu đã không thấy bóng người đâu, Nhắm Cửu ngẩn ra, chỉ nghe bên ngoài đám đông có tiếng nam nhân kêu thảm: “Đại hiệp tha mạng! Trả túi tiền cho ngài đó!”

Nhắm Cửu tách đám người ra chạy đến, thấy Sở Cuồng đang ấn nam nhân áo xám dưới đất, vịn bàn tay người đó lại, khiến hắn kêu cha gọi mẹ khóc lóc ầm ĩ, còn tay kia của Sở Cuồng lại vô cùng nhàn nhã giữ nón trên đầu mình lại, xem ra hắn nhớ rất kỹ lời dặn của Nhắm Cửu.

Tuy cảnh tượng hơi hỗn loạn, nhưng Nhắm Cửu vẫn không biết điều mà gục ngã vì tư thế anh dũng của Sở Cuồng, không hổ là nam nhân nòng ưng, đê nam nhân khác cũng đẹp mắt như vậy nữa!

Sở Cuồng đưa mắt liếc Nhắm Cửu nói: “Túi tiền của cô.”

Lúc này Nhắm Cửu mới nhìn thấy tay kia của tên trộm đang cầm một chiếc túi nòng vô cùng quen mắt: “Khôn kiếp!” Nhắm Cửu đại nộ, “Dám trộm trên đầu đại gia! Có tin ta đưa người lên quan không!”

Đương nhiên lời này Nhắm Cửu chỉ nói chơi, trấn Chi Lương hợp với nhiều thôn lớn nhỏ ở gần đó thành huyện Chi Lương, đây là một huyện thành nhỏ nhân khẩu không nhiều, Huyện lệnh cũng là một Huyện lệnh trình độ không cao, ở nơi trời cao Hoàng đế xa này, Lưu huyện lệnh cũng không mong thăng quan tiến chức, cả năm không màng chính sự, chỉ biết vợ vét của dân, cùng đám thân thích hoành hành bá đạo, ức hiếp dân lành không thiếu chuyện nào.

Nhắm Cửu ở trên núi tuy không bị áp ức gì, nhưng những chuyện này thì cũng biết. Lúc này dọa đưa người kia lên quan chẳng qua là nghe hấn nói giọng nhà quê nên cố ý hù dọa thôi.

“Ai ôi... Bà cô ơi tha mạng đi, tôi không dám nữa đâu, không dám nữa đâu! Nhà tôi còn một đứa con đang chờ ăn cơm, tôi thật không còn cách nào...”

Nhắm Cửu mở túi tiền, đếm mấy đồng tiền bên trong, không thiếu, lòng nòng tuy giận nhưng cũng không còn cách nào, chỉ phẩy tay cho qua. Sở Cuồng lại không buông tay, hấn nhìn Nhắm Cửu rồi nghiêm túc nói: “Cần phải chuyển cho cơ quan cảnh vụ để trừng phạt, tuy hấn có nỗi khổ nhưng không phải là lý do để được pháp luật tha thứ.”

Nhắm Cửu dẫu môi kéo Sở Cuồng đi: “Mọi người đều sống không dễ dàng gì. Hơn nữa chàng đưa có hấn lên quan thì quan phủ cũng chưa chắc sẽ nhúng tay vào đâu. Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Đi thôi đi thôi.”

Sở Cuồng im lặng, ngoảnh đầu nhìn nam nhân nước mắt lưng tròng đang nhìn lại hấn, Sở Cuồng thở dài: “Không có chế độ gì cả, thật là một tình cầu tằm tối.”

Thả tên trộm, Nhắm Cửu kéo Sở Cuồng đi về phía trước một đoạn, bỗng nhiên sực tỉnh: “A! lẽ nào vừa rồi chàng đang bảo vệ ta đó sao!”

Sở Cuồng gật đầu: “Đương nhiên rồi, chúng ta đang có quan hệ đồng minh, hơn nữa trên người cô có máy nhận dạng của tôi, tôi cưỡng ép cô phải ở bên cạnh tôi, đương nhiên cũng có nghĩa vụ bảo vệ cho cô.”

Nhắm Cửu cảm động: “Lòng chàng có ta, lòng ta có chàng, tình yêu không thể vứt bỏ cũng không thể buông tay. A! Thật là một tình yêu chấn động tâm hồn!”

“Không phải, cô nghĩ nhiều rồi...”

Không nghe Sở Cuồng nói nhiều, Nhắm Cửu ngẩng đầu nhìn thấy hiệu thuốc, nằng thả Sở Cuồng ngoài cửa, vỗ vai hấn như an ủi trẻ con: “Ồ đây chờ một lúc nhé, chờ ta lý luận với ông chủ hiệu thuốc xong sẽ ra ngay, đừng chạy lung tung đó.” Không chờ hấn đồng ý, Nhắm Cửu đã bước nhanh vào tiệm.

Sở Cuồng nhìn theo bóng nằng, đột nhiên hấn có một cảm giác bất lực sâu sắc.

Đứng trước cửa một hồi, nghe thấy ở góc đường phía trước có tiếng khóc la truyền đến, hấn nhíu mày quay đầu nhìn, bên trong Nhắm Cửu và ông chủ đang cãi nhau âm ỉ, nhưng có nhìn thế nào cũng là Nhắm Cửu muốn lật quày chém người, Sở Cuồng cân nhắc rồi cất bước đi về bên kia.

Chương 7

Khi Nhắm Cửu đỏ mặt tía tai lý luận với ông chủ hiệu thuốc xong, vừa lòng mãn nguyện lấy lại tiền và một bao thuốc X đảm bảo công hiệu cực tốt ra khỏi cửa thì Sở Cuồng đã mất dạng từ lâu, Nhắm Cửu rảo một vòng trước cửa, lúc này mới chú ý ở góc đường trước mặt truyền đến tiếng nữ nhân khóc.

Nàng quay đầu nhìn, trong đám người đang vây xem bên kia, nhìn thấy Sở Cuồng đang khoác áo choàng màu nâu, Nhắm Cửu giấu thuốc vào trong người, chạy tới phía trước vỗ vai Sở Cuồng: “Đi thôi, chẳng phải chúng ta còn phải đến quanh Huyện nha xem thử sao?”

Sở Cuồng nhíu mày bất động.

Nhắm Cửu nhìn theo ánh mắt hấn, giữa đám đông có hai đám người, một đám đứng nói chuyện còn một đám đang bò, Nhắm Cửu không quen nhưng cũng không lạ gì với đám người đang đứng, là công tử của nhà Huyện lệnh, được xưng là Lưu côn đồ, là một tên ôm o đầu bẹp mũi to, hấn và đám đại gia bằng hữu rượu thịt của hấn cùng rung chân nói: “Mau đi, dám chơi dám chịu, bảo tiểu nương tử mau đi cùng các công tử đây đi, đừng ở đây làm trò cười cho các hương thân phụ lão!”

Còn người đang bò... Nhắm Cửu nhíu mày: “Hây!” một tiếng.

Tướng công bò dưới đất là một thanh niên thanh tú lịch thiệp, nhưng thanh niên của trấn Chi Lương này hiếm ai chưa được Nhắm Cửu nhắm tới. Thanh niên này chính là tướng công tú tài mà Nhắm Cửu bức hôn bất thành lúc trước, khi Sở Cuồng còn chưa xuất hiện, lúc đó hấn xấu hổ vì bị Nhắm Cửu làm nhục, vất lụa trắng lên xà, thà chết cũng không chịu vào sơn trại nằng ở rể, Nhắm Cửu bị hấn làm âm lên như vậy, cũng đành bất lực bỏ qua, còn vì việc này mà đau lòng một hồi, không ngờ hôm nay gặp lại, tướng công tú tài này vẫn mặt mũi tái mét giống như sắp chết đến nơi.

Nhắm Cửu nghĩ, đại khái vì tú tài đều là những kẻ có khí tiết nhưng không có tiền, bởi vậy nên cũng ra vẻ hơn một chút.

Ánh mắt nàng lại đảo sang bên cạnh tú tài, thấy một phụ nữ trung niên ôm một cô nương như hoa như ngọc, hai người khóc như mưa, phụ nữ trung niên đau đớn kể lể: “Già này đánh cược với các ngài lúc nào! Già này có hồ đồ cũng không hồ đồ đến mức bán con gái mình đi! Con gái tôi và Trương tú tài tình đầu ý hợp, mấy ngày trước đã bái đường thành thân rồi, làm sao tôi bán nó đi được!”

“Bà đánh cược chứ ai! A! Bà xem đi, văn tự ở đây nè, chữ nào trên đây cũng đều là của bà hết, nguyện lấy con gái Vương thị ra đền!”

“Oan cho già này quá! Già này một chữ cũng không biết! Làm sao viết văn tự cho công tử được! Hơn nữa con gái tôi không phải là Vương thị! Con gái tôi họ Dương mà!”

Lưu côn đồ quay đầu nhìn người cầm văn tự, đá hấn một cước: “Làm ăn kiểu gì vậy!” Người kia gãi đầu, cầm bút liếm liếm, xóa chữ Vương trên giấy sửa thành chữ Dương ngay tại chỗ: “Nè, lần này được rồi, đừng làm mất thời gian nữa, mau theo các công tử đi đi.”

Hành vi hiệp người trắng trợn như vậy khiến xung quanh nhất thời huyên náo. Tướng công tú tài giận đến mức thở không ra hơi, ôm lấy tiểu nữ Dương thị, bộ dạng như muốn liều chết với người ta.

Nhằm Cửu thấy hấn liều mình bảo vệ người khác như vậy, lại nghĩ đến trước mặt nàng lúc đó, tú tài kia cũng liều mình bảo vệ bản thân, Nhằm Cửu nhất thời có chút cảm khái không phải lúc.

“Trương tú tài cũng thật xui xẻo, lúc trước chưa lấy vợ thì hấn bị nữ thổ phỉ trên núi vừa mất, suýt chút nữa bị cướp về làm áp trại tướng công, không dễ gì mới khiến nữ thổ phỉ mất hứng thả hấn đi...” Người bên cạnh nghị luận, Sở Cuồng không mặn không nhạt liếc nhìn Nhằm Cửu, Nhằm Cửu sờ mũi kinh ngạc, “Giờ mới thành thân không được mấy ngày, thê tử mới cưới của hấn lại bị Lưu côn đồ vừa mất, thật là một nhà vận mệnh đa đoan mà.”

Nhằm Cửu hắng giọng, biện giải cho mình: “Lúc còn trẻ ai mà chẳng từng yêu vài tên xấu xa chứ.” Nàng suy ngẫm, cảm thấy ý tứ hình như không đúng nên lại bổ sung, “Lúc còn trẻ ai mà chẳng từng được mấy kẻ xấu xa yêu chứ...” Sở Cuồng liếc mắt, Nhằm Cửu rụt đầu, “Được rồi, lúc trước ta đã từng làm những chuyện như vậy, nhưng chẳng phải là lúc chưa gặp chàng sao, bây giờ chàng xuất hiện rồi, chàng sẽ bảo vệ ta, ta đâu cần đi cướp nam nhân giống như lúc trước nữa!”

“Thứ nhất, bảo vệ cô chỉ là nghĩa vụ trong giai đoạn hiện nay của tôi, đừng nên nghĩ nhiều. Thứ hai, trước đó các hạ nói, quan phủ của quý tinh cầu không quản lý đúng không?”

Nhằm Cửu gật đầu: “Ở huyện Chi Lương này có thể nói là vậy, hơn nữa người này.” Nhằm Cửu chỉ Lưu côn đồ, “Hấn chính là con trai của Huyện lệnh,

chuyện cưỡng đoạt dân nữ hấn làm quen rồi, lão tử nhà hấn muốn quản thì đã quản từ lâu, đâu để hấn cưỡng đoạt hết lần này đến lần khác?”

Lúc hai người nói chuyện, đám người Lưu côn đồ đã ra tay rồi, hai người giữ Trương tú tài lại, kéo hấn ra, một người giữ bà lão ấn bà ta sang một bên, mặc cho bà lão giãy dụa gào khóc đến khản giọng, Lưu côn đồ đích thân ra trận kéo lấy tay tiểu cô nương.

“Các người táng tận lương tâm! Các người không có vương pháp!” Trương tú tài gào đi gào lại mấy câu này.

Lúc xưa hấn bị Nhắm Cửu cướp, miệng cũng chỉ gào đi gào lại hai câu này. Đồi một góc độ khác, lúc này Nhắm Cửu mới biết chuyện mình làm lúc đó có hơi bất nhân, nhưng nàng chưa từng giết trượng phu của người ta mà! Người ta đã có đôi có cặp rồi còn chia rẽ, tên Lưu côn đồ này đúng là khôn kiếp hơn nàng cả trăm lần.

Tiểu cô nương không ngừng giãy dụa, Lưu côn đồ nổi nóng tát vào mặt nàng ta một cái, khiến tiểu cô nương ngất đi. Trương tú tài như ngừng thở, tiếp đó lại càng khản giọng kiệt sức hét lớn: “Các người táng tận lương tâm! Các người không có vương pháp!” Giọng lạc hấn đi.

Nhắm Cửu thấy mà cũng máu huyết sục sôi. Bảy tỷ tỷ trước nàng gả đến chỗ tốt có mà chỗ xấu cũng có, nhưng vẫn sống qua ngày được, chỉ có đại tỷ nàng gả cho một nam nhân hờ chút là đánh mắng tỷ ấy, mỗi lần về nhà mẹ trên người không ít thì nhiều cũng bị thương, phụ mẫu thấy mà xót, nhưng đại tỷ là người chấp nhận số mạng, lần nào cũng không chịu để phụ mẫu ra mặt cho mình, kết quả sau khi sinh đứa con thứ hai, tâm trạng u uất, trong lúc ở cũ đã mang bệnh, rồi cứ thế lạng lã qua đời.

Mỗi lần Nhắm Cửu nhớ đến đại tỷ dịu dàng của mình đều đau xót, đối với những nam nhân đánh nữ nhân càng hận thấu xương. Hôm nay thấy cảnh này, nhớ đến chuyện xưa của mình, Nhắm Cửu nhất thời không kìm được nộ hỏa, vừa mới xắn tay áo định xông lên, bỗng nghe bên cạnh có tiếng kim loại ma sát “cách” một tiếng.

Nàng nhìn sang bên cạnh, Sở Cuồng đã lấy ra vũ khí kim loại có thể “cách sơn đả ngư” kia.

Nhắm Cửu chớp mắt, hơi thất thần ngược lên nhìn, gương mặt dưới chiếc nón của Sở Cuồng nghiêm lại: “Vì chế độ của quý tinh cầu hỗn loạn, không có chính nghĩa, xin thứ cho sĩ quan cấp một Sở Cuồng của hạm đội Húc Nhật phải dùng hành động tác chiến cực đoan.”

Tay kia của Sở Cuồng không biết từ đâu lấy ra một sợi dây mảnh, quấn quanh đầu mình một vòng, cột chặt chiếc nón vào đầu, cho dù là trong tình huống này hấn cũng không quên lời dặn của Nhắm Cửu... Nhưng Nhắm Cửu đang ngây ngốc nhìn hấn không thể không thừa nhận, tạo hình cột nón vào đầu này của hấn thật xấu đến mức không thể tưởng tượng nổi...

Hiển nhiên Sở Cuồng không hề chú ý đến ngoại hình, vẫn nghiêm túc lạnh lùng nói: “Tôi sắp dùng bạo lực chế phục.”

Nhắm Cửu bỗng nhớ lại hôm đó, ánh sáng bắn ra từ vũ khí màu đen này của hắn đã khiến bình trà trên bàn và mấy học tử gỗ biến thành tro bụi, nòng thử tưởng tượng tình cảnh ánh sáng đó bắn vào người, nhất thời thân hình chấn động, vội giữ chặt cánh tay Sở Cuồng: “Không được đâu!” Nàng nói, “Đập hắn cho hả dạ là một chuyện, nhưng gây ra án mạng lại là một chuyện khác.”

Nếu Lưu huyện lệnh biết người khiến con hắn biến thành một đồng tro là của trại nàng, vậy sơn trại làm gì còn sống yên được nữa...

“Vũ khí này không gây tổn thương nhiều đối với vật hữu cơ.” Sở Cuồng nói xong, thấy Nhắm Cửu vẫn lắc đầu, hắn suy nghĩ, cũng đúng, người của tinh cầu này ngay cả máy nhận dạng của hắn cũng có thể tiêu hóa được, nói không chừng họ có đặc điểm gì khác với những sinh vật nhân hình khác thì sao, để chắc ăn thì dùng nên dùng vũ khí có tính nhận biết sinh vật thì hơn. Hắn cất vũ khí, lấy trong một chiếc túi khác ra một đôi găng tay đeo vào, ở mấy khớp ngón tay đều là vảy đen sì, “Sau khi kẻ địch ngã xuống, cô dìu cô gái trẻ tuổi đi phía trước dẫn đường, tìm một nơi vừa yên tĩnh ít người vừa tiện ra khỏi trấn, tôi sẽ đưa hai người kia theo sau.”

“Khoan...”

Chưa chờ Nhắm Cửu nói hết, Sở Cuồng đã bước ra xông vào giữa đám người, áo khoác theo gió tung bay khiến Nhắm Cửu có cảm giác anh hùng đơn độc.

Nhưng lúc này Sở Cuồng vẫn chưa thể trở thành anh hùng đơn độc, vì đối phương thật sự quá vô dụng quá không ra gì.

“Ê! Tiểu tử làm gì vậy!” Thấy Sở Cuồng bước ra, kẻ nhàn hạ sau lưng Lưu côn đồ bước tới, ra vẻ đại gia mà đưa tay đẩy hắn, “Không thấy bọn ông đang bận sao? Muốn chết à?”

Sở Cuồng không thèm liếc mắt một cái, kéo cánh tay tự dưng tới cửa của hắn, chỉ nghe “rắc” một tiếng, bộ dạng đại gia kiêu căng của tên kia trong phút chốc đau đến mức biến thành tiểu nhân cong người ngã xuống đất kêu oai oái. Tất cả chúng nhân đều bị chiêu này của Sở Cuồng làm cho ngẩn người, ngay cả Trường tú tài cũng quên tiếp tục kể lể hành vi khôn kiếp của đối phương.

Nhắm Cửu hồi thần trước tiên, hét lớn trợ uy: “Hay cho chiêu Thác cốt phân cân!”

Chúng nhân lúc này mới sực tỉnh, đám người vây xem nhất thời cũng học theo Nhắm Cửu cao giọng tán dương, sắc mặt Lưu côn đồ đành lại: “Người là thứ gì mà dám làm hỏng chuyện của đại gia...” Còn chưa dứt lời, Sở Cuồng đã bước tới trước mặt hắn, động tác không nhanh, chiêu thức cũng không phiêu dật linh động như các đại hiệp trong truyền thuyết, hắn chỉ đơn giản là đưa tay,

vung quyền, vẩy đen trông vô cùng cứng cáp trên khớp tay chạm vào má Lưu côn đồ.

“Pằng!”

Một tiếng hự vang lên, Lưu côn đồ bị một quyền này đâm văng xa một trượng, ngửa mặt lên trời ngã ra đất, máu mũi rùng rùng, mũi chân co giật rồi không còn động tĩnh.

Chúng nhân vỗ tay khen hay, thiết nghĩ một quyền gọn gàng nhanh nhẹn này của Sở Cuồng đã giúp họ phát tiết không ít oán khí trong lòng.

Nhưng Nhậm Cửu lại im lặng một cách khác thường, nàng nghĩ kỹ lại, Lưu côn đồ đúng là hơi khôn kiếp, nhưng phụ thân hắn cũng có đầu tư lắm, từ nhỏ đã mời không ít sư phụ nổi danh giang hồ về dạy, về mặt võ công thì Lưu côn đồ coi như cũng là một hảo thủ hiếm thấy của huyện Chi Lương. Một quyền của Sở Cuồng vừa rồi xem ra rất dễ tránh, nhưng Lưu côn đồ không hề động đậy mà ăn đòn ngay...

Thật ra trong lòng nam nhân lịch thiệp này chắc có một con mãnh thú đang trú ngụ...

Có thể ăn tươi nuốt sống một cách âm thầm như vậy.

Sở Cuồng cứu nữ nhân đẩy về phía Nhậm Cửu, quay người bước đến trước mặt bà lão, tên đang bắt giữ bà lão lập tức xanh mặt, cong chân muốn chạy, Sở Cuồng kéo cổ áo hắn dễ dàng lôi lại, ném qua vai, dùng chiêu đơn giản nhất đánh ngất thêm một tên.

Hắn đứng dậy, ánh mắt rơi trên người hai tên đang bắt Trương tú tài.

Không chờ hắn ra tay, hai tên kia không màng đến đồng bọn, hét lên “Điều dân làm bừa!” rồi chạy mất.

Sở Cuồng công bà lão, một tay xách Trương tú tài, liếc Nhậm Cửu một cái, Nhậm Cửu hiểu ý, vác nữ nhân trẻ tuổi lên vai chạy về hướng ra khỏi trấn.

Một mạch đến ngoại thành, đến khi xác định đối phương không đuổi theo nhanh như vậy, Nhậm Cửu thở dốc dừng lại. Sở Cuồng theo sau lưng nàng, công một người xách một người nhưng mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, sau khi đặt người xuống, trong muôn vạn cảm tạ của bà lão, hắn nghiêm túc chen vào một câu: “Chế độ của quý tinh cầu thiếu sót, lần này tuy tôi cứu các vị, nhưng không thể cứu mãi được, vẫn mong các vị kiên nhẫn chờ đợi, nếu có một ngày quân Liên minh đáp xuống tinh cầu này, nhất định sẽ quan tâm đến ba vị, trong thời gian tăm tối này, ba vị hãy cố gắng rời xa nơi này, đoạn tuyệt thông tin với thân bằng quyến hữu ở đây, để tránh bị kẻ khác điều tra...”

Lúc này Nhậm Cửu mới lấy lại hơi, đẩy Sở Cuồng sang một bên, nhìn ánh mắt nghi hoặc của bà lão giải thích: “Ý hắn nói là dù sao bây giờ cũng đã đắc tội với Lưu côn đồ rồi, lão tử khôn kiếp nhà hắn nhất định không tha cho các

người, bởi vậy đừng nên về nhà nữa, bây giờ bỏ hết lên đường luôn đi, tìm nơi khác sinh sống, đừng ở đây nữa.”

Lúc này Trương tú tài mới chỉ vào mặt Nhậm Cửu, ngạc nhiên á khẩu một hồi: “Cô cô... cô...”

Nhậm Cửu sờ mũi: “Thấy chuyện hôm nay ta mới cảm thấy lúc trước cũng có lỗi với người lắm, nhưng mà người yên tâm, ta không bám lấy người nữa đâu, bây giờ mục tiêu của ta là hẩn.” Nhậm Cửu tìm trong người móc túi tiền của mình ra, lấy một ít tiền, nghĩ nghĩ rồi lại bỏ tiền vào, nhét cả túi tiền vào tay Trương tú tài, “Cầm lấy dùng đi, bây giờ các người không về nhà được, một nhà ba người phải lên đường nhất định tiêu tốn không ít, chỗ này coi như là tiền ta tạ tội với người vậy.”

Sở Cuồng liếc Nhậm Cửu, Nhậm Cửu thấy Trương tú tài cầm tiền ngây ngốc nhìn nàng, nàng nghiêng răng nhét tiền vào áo Trương tú tài: “Cầm lấy dùng đi!” Sở Cuồng nhìn ra được, thật ra nàng rất không nở...

“Tốt xấu gì ta cũng từng cướp người rồi, người không cần khách sáo với ta đâu.”

Trương tú tài ôm quyền bái Nhậm Cửu: “Tiểu sinh Trương Đào, tạ đại ơn của Trại chủ. Nếu ngày sau còn cơ hội gặp lại, Trương Đào nhất định kết cỏ ngâm vành báo đáp!”

Nhậm Cửu giật giật khóe miệng cười cười.

Sở Cuồng tính toán thời gian rồi nói: “Các vị phải ngày đêm lên đường. Lập tức xuất phát đi, không thể chậm trễ nữa.”

Trương Đào diu thê tử và nhạc mẫu bái hai người một cái rồi quay đầu rời đi.

Nhậm Cửu đưa mắt nhìn theo bóng họ, thấy Trương Đào cẩn thận diu thê tử hẩn, không biết làm sao, nàng bỗng cao giọng hỏi: “Này! Lúc trước ta cướp người như vậy, chẳng phải người hận ta sao? Tại sao người thà chết cũng không chịu ở rể vậy?”

Người phía trước loạng choạng, suy nghĩ một hồi lâu mới quay đầu, đứng thẳng lưng nói: “Trại chủ, Trương Đào là một tú tài nghèo khổ, không có gì khác ngoài khí tiết, bởi vậy lúc đầu không phải hận Trại chủ mà hận thủ đoạn cường bức này thôi.” Hẩn nói, “Phu thê kết tóc là duyên phận, tướng công không thể cướp! Mong Trại chủ nghe lời này của Trương Đào, nếu Trại chủ chịu dượng một chút thì có khi tình cảnh sẽ khác.”

Chương 8

T Trại chủ, Trương Đào là một tú tài nghèo khổ, không có gì khác ngoài khí tiết, bởi vậy lúc đầu không phải hận Trại chủ mà hận thủ đoạn cường bức này thôi.” Hẩn nói, “Phu thê kết tóc là duyên phận, tướng công không thể cướp!

Mong Trại chủ nghe lời này của Trương Đào, nếu Trại chủ chịu dịu dàng một chút thì có khi tình cảnh sẽ khác.”

Tú tài có khí tiết, không thích cưỡng đoạt, hơn nữa cũng không thích tính tình nàng...

Nhằm Cửu hơi buồn bực.

Lúc Nhằm Cửu và Sở Cuồng về đến sơn trại thì mặt trời đã ngã về phía Tây, nàng vòng qua con đường nhỏ vừa leo núi vừa suy nghĩ, miệng không ngừng lầm bầm, nhưng Sở Cuồng định lực rất tốt, hoàn toàn coi như không nghe thấy gì, cuối cùng vẫn là Nhằm Cửu không nhịn được, cân nhắc rồi lên tiếng hỏi: “Chàng... có cần khí tiết không?”

Sở Cuồng nghiêng mắt nhìn nàng, thấy thần sắc nàng có vài phần chờ đợi, vài phần thăm dò, lại còn vô cùng cẩn thận dè dặt, giống như chỉ cần hấn đáp không hay thì nàng sẽ mất hết lòng tin để sống tiếp vậy. Sở Cuồng suy ngẫm, cảm thấy tạm thời không thể đáp thẳng, cuối cùng lên tiếng nói: “Từ ngữ ý tứ không rõ ràng, xin giải thích rõ.”

“Chuyện này làm sao giải thích đây.” Nhằm Cửu suy nghĩ một hồi, “Vây lấy ví dụ nhé, ví dụ bây giờ chàng rất đói, đói sắp chết rồi, nhưng chỉ có kẻ địch chàng căm ghét mới có thức ăn, chàng có đi tìm hắn lấy không?”

Sở Cuồng không nghĩ đã đáp ngay: “Tình huống này có hai biến số, thứ nhất, tôi lấy người đó có đưa không. Thứ hai, hắn đưa rồi có bỏ độc trong đó không. Tổng cộng có thể có ba tình huống, không đưa, đưa nhưng bỏ độc và đưa nhưng không bỏ độc, lý tưởng nhất là tình huống thứ ba, nhưng nghĩ lại tiền đề trước đó là “kẻ địch tôi căm ghét”, trong bối cảnh giả định như vậy, xác suất xảy ra tình huống thứ ba gần như bằng không, giả thiết này của cô không có cơ sở thực tế, không thành lập.”

Nhằm Cửu nghiêng răng: “Chàng coi như thành lập đi! Chàng coi như kẻ địch ngốc đi! Chỉ cần chàng lấy thì hắn sẽ đưa mà không bỏ độc! Vậy chàng có lấy không?”

Sở Cuồng không thể hiểu nổi mà nhìn nàng: “Gặp phải kẻ địch ngốc như vậy lẽ nào không nên giết đi, sau đó cướp hết thức ăn trong tay hắn sao?”

“...” Nhằm Cửu hơi bất lực, “Chàng có thể bi ối hơn chút nữa không...”

Im lặng đi về phía trước một đoạn, Nhằm Cửu đột nhiên sực tỉnh, “Theo đáp án vừa rồi của chàng, nếu có tình huống đó thì chàng nhất định sẽ tìm đối phương lấy thức ăn phải không.”

“Nếu là tình huống lý tưởng...”

“Không có khí tiết.” Nhằm Cửu khẳng định, rồi lại tự mình lầm bầm, “Theo đáp án vừa rồi, chuyện giết người cướp của này chẳng phải chính là cưỡng đoạt sao, xem ra chàng cũng không để tâm đến thủ đoạn này lắm.”

Sở Cuồng không biết Nhắm Cửu đang lăm bằm điều gì, nhưng ý trên mặt chữ vẫn có thể hiểu được, hấn gật đầu thừa nhận: “Trong tình huống khẩn cấp, cần thiết phải sử dụng hành động bạo lực thích đáng.”

Nhắm Cửu cảm thấy cuộc đời mình thật sự đã gặp phải tình huống bức thiết rồi. Nàng gật đầu: “Câu cuối cùng, chàng thích nữ nhân thế nào? Dịu dàng hiền thực? Nhiệt tình mạnh mẽ? Hay là yếu đuối đáng thương?”

Sở Cuồng suy nghĩ trong chốc lát: “Nhìn vừa mắt.”

“...” Nhắm Cửu vuốt mặt, sáp đầu lại gần, “Vậy chàng thấy ta thì sao? Chàng thấy ta có vừa mắt không?”

Nàng sáp lại quá gần, ánh chiều tà chiếu rọi khiến gương mặt nàng đỏ hồng hồng, vô cùng đáng yêu. Đôi mắt đen láy lấp lánh ánh sáng vô cùng động lòng, giống như ánh sáng lúc ở trong vũ trụ mê mông nhìn về tinh hệ Sâm Long. Sở Cuồng nhất thời hơi thất thần, đầu bỗng hiện lên hình ảnh trước đó, khi nàng nghe thấy tú tài kia nói hi vọng nàng dịu dàng một chút, thần sắc hấn tối đi trong một khắc.

Sở Cuồng không phải là người giàu tình cảm, thân là một sĩ quan, hấn cũng không cần những cảm xúc rắc rối đó. Nhưng lúc này hấn hơi động lòng trắc ẩn, tuy hấn vốn không biết mình đã động cái gọi là “lòng trắc ẩn” này.

“Đến hiện tại thì các hạ chưa làm ra hành vi gì khiến tôi không thể chịu được.”

Nhắm Cửu đảo mắt suy nghĩ một hồi: “Vậy rốt cuộc người thấy ta vừa mắt hay không vừa mắt đây?”

“Không có không vừa mắt.”

Vậy tức là vừa mắt rồi chứ gì.

Nhắm Cửu hiểu ra, nhất thời lại không tìm được cảm động, không sai, người nàng muốn tìm chính là nam nhân như vậy đó, gương mặt thanh tú, nội tâm mạnh mẽ, không quan tâm quá nhiều đến khí tiết gì đó, không phải dù chết cũng cần sĩ diện, có thể tiếp nhận thủ đoạn cường đoạt của nàng, quan trọng nhất là hấn thấy nàng vừa mắt, không yêu cầu nàng cố ý làm ra vẻ dịu dàng bên lên hiền thực gì đó! Tuy nàng có thể giả vờ như vậy, nhưng lẽ nào ngày ngày phải đeo mặt nạ mà sống sao, thỉnh thoảng giả vờ là tình thú phu thê, nhưng ngày ngày giả vờ là rảnh rỗi quá muốn ăn đòn.

Nam nhân này đúng là điều nào cũng phù hợp với yêu cầu thâm mỹ của nàng!

Vậy ai có thể cho Nhắm Cửu biết, bây giờ nàng có lý do gì để không bỏ thuốc X cho nam nhân này nữa không...

Nhắm Cửu hạ quyết tâm tối nay nhất định phải đắc thủ.

Chim núi về tổ bay ngang qua đầu, tiếng kêu nghe thật êm ái vui tai.

Trần Chi Lương, trong Huyện nha, Lưu côn đồ đang kêu la thảm thiết khi được lão đại phu thoa thuốc, Huyện lệnh thân hình phì nhiêu tức giận run bần bật, hấn đi tới đi lui trong phòng: “Đám điêu dân này! Ngày càng không coi bôn quan ra gì!”

Khác với những người run rẩy sợ hãi trong phòng, một hắc y nhân che mặt ngồi bên trên, ánh mắt hơi khinh miệt nhìn Lưu côn đồ nói: “Quý công tử có thấy bộ dạng người đả thương người không?”

“Á!” Lưu côn đồ đau đớn kêu lên một tiếng, nghĩ ngợi hồi lâu mới nói, “Người đó dung mạo cũng anh tuấn, đội nón, còn dùng một sợi dây thừng cột nón vào đầu, ta... hình như ta thấy hấn để tóc ngắn! Cha à, đại lao của phủ nha chúng ta có phải đã thả tên khốn kiếp nào ra không?”

Lưu huyện lệnh nhíu mày: “Đâu có!”

Hắc y nhân bên trên đang bung ly trà, ánh mắt trầm trầm, bỗng hấn đặt ly trà xuống: “Lúc kéo Bạch thạch thần khí trên núi Chi Lương về, chắc chắn là lúc mở ra đã không có ai sao?”

Lưu huyện lệnh lắc đầu: “Đám thổ phỉ đó nói thần khí phá một cái động ở hậu sơn của chúng, chúng không dám vào thăm dò, lúc quan sai kéo Bạch thạch thần khí ra đã có bộ dạng như vậy. Bên trong hình như không có ai.”

Hắc y nhân nhíu mày: “Có lục soát sơn trại để xác nhận không?”

“Việc này... việc này thì không...”

“Hừ!” Hắc y nhân ném ly trà xuống đất, tiếng nứt vỡ giòn giã khiến người trong phòng sợ hãi im lặng, ngay cả Lưu côn đồ cũng quên kêu gào. Lưu huyện lệnh sợ đến mức mồ hôi lạnh dầy đầu, “Đại nhân... đại nhân bớt giận, hạ quan... hạ quan sẽ sai người đi xác nhận là được...”

“Xác nhận?” Hắc y nhân đập bàn đứng dậy, “Trước đó người đã làm gì? Nếu chuyện này tiết lộ ra ngoài, ta nhất định sẽ lấy cái đầu của ngươi!”

Lưu huyện lệnh quỳ xuống đất run cầm cập. Hắc y nhân khẽ trầm ngâm, “Khoan đánh rắn động cỏ đã, để ta điều nhân thủ từ Kinh thành đến...” Lưu huyện lệnh vội nói, “Hạ quan... hạ quan nguyện phân ưu cho đại nhân, đại nhân có việc gì hạ quan sẽ sai người đi làm là được, không phiền đại nhân điều binh ngàn dặm...”

“Ngươi làm?” Người đó lạnh lùng cười, “Chỉ e người của ngươi không làm nổi, muốn diệt cái trại đó bây giờ không dễ vậy đâu.”

Nghe thấy chữ “diệt” này, Lưu huyện lệnh kinh ngạc nhìn người kia, hấn lại nói: “Bây giờ ngươi chỉ cần phái người đưa Bạch thạch thần khí trong địa thất phủ nha vào Kinh, không được có gì sơ sót, biết chưa?”

Lưu huyện lệnh vâng dạ đáp lời: “Biết rồi ạ, biết rồi ạ.”

Lúc Nhắm Cửu và Sở Cuồng sắp về đến trại, còn cách một đoạn đường nhỏ, mũi Sở Cuồng động đậy, hần nhú mày cảnh Nhắm Cửu lại, giọng hơi căng thẳng: “Có mùi của vũ khí hóa học.”

Nghe hắn nói vậy, Nhắm Cửu thò đầu ngửi trái ngửi phải, vừa hay có một trận gió thổi từ trên núi xuống, Nhắm Cửu hiểu ra: “Ta mau quên quá! Quên mất hôm nay là ngày ăn thịt! Mũi chàng thính thật, còn ngửi được mùi thịt trước ta nữa.” Tròng mắt Nhắm Cửu đảo đảo, “Chút nữa ta sẽ chọn cho chàng miếng thịt to nhất ngon nhất.”

Sở Cuồng ngẩn ra, có hơi ngây ngốc: “Ăn... cái gì?”

Nhắm Cửu chạy phía trước: “Ăn thịt đó, mau đi!”

Bước vào trại, khoảng đất trống giữa trại đã chát củi thật cao, đốt lửa chiếu sáng cả màn đêm. Các nam nhân đang ngồi quanh đống lửa lớn nhất, cao giọng chuyện trò, sáng khoái nốc rượu, các nữ nhân tùm năm tùm ba ngồi quanh những đống lửa nhỏ, trong tay cầm thịt nướng thơm phức, có người đút cho trẻ con ăn, có người thưởng thức mùi vị.

Đối với người trong sơn trại thì thịt là xa xỉ phẩm, một tháng chỉ có thể ăn thịt một lần, hơn nữa chỉ có hôm nay họp chợ mới có thể xuống núi mua đủ thịt heo về chia cho mọi người, đây là ngày lễ tự nhiên mà thành trong trại, mỗi tháng vào ngày trăng Chi Lương họp chợ, dân chúng trong sơn trại đều tụ tập vào ban đêm, có người mua thịt về, có người đem thịt cất trong nhà ra chia xẻ với xóm giềng, luôn tiện uống rượu chuyện trò, bồi dưỡng tình cảm, bình thường có gì không vui cũng nhân cơ hội này nói ra, hóa giải mâu thuẫn dưới sự trợ giúp của mỹ vị.

Đại Bạch bị Sở Cuồng dọa đã mấy ngày không xuất hiện lúc này cũng thò mặt ra, chảy nước miếng quanh quần trong đám người, thỉnh thoảng được khúc xương người ta ăn thừa, nó vui vẻ cùng Đại Hoàng kêu loạn.

Nhìn thấy Nhắm Cửu, Đại Bạch tha khúc xương chạy đến bên cạnh nàng, đôi mắt xanh lóe sáng nhìn nàng, thè lưỡi vẫy đuôi, kích động vút khúc xương bên chân Nhắm Cửu. Nhắm Cửu xoa đầu nó, có hơi cảm khái: “Cho Đại Hoàng nuôi người rớt cuộc là đúng hay sai đây... Xương này ta không ăn đâu, người ăn đi, á, nước bọt dính đầy rồi nè.”

“Không thể hiểu nổi.” Một giọng nói trầm trầm sau lưng truyền đến.

Nhắm Cửu quay đầu, thấy Sở Cuồng đeo một chiếc mũ giáp khoa trương, che hết cả đầu, thần tình vô cùng nghiêm túc, “Vừa nuôi dưỡng sinh vật phi nhân hình lại vừa ăn thì thể chúng, logic của sinh vật có trí tuệ ở tinh cầu này thật không thể nào tưởng tượng được.”

“Thì thể... chàng có thể dùng dùng những từ ngữ quái dị như vậy được không?” Nhắm Cửu dẫu môi: “Vớ lại kiếm tiền là để tiêu tiền, trông đậu là để ăn đậu mà, nuôi động vật đương nhiên cũng phải ăn thịt chúng rồi, có gì kỳ quái đâu... Còn nữa, mũ giáp to thể này rớt cuộc bình thường chàng cất ở đâu vậy...”

Sở Cuồng nhìn Đại Bạch vẫn đang thè lưỡi liếm chân Nhấm Cửu, ánh mắt vô cùng đồng tình.

Hắn lắc đầu biểu thị tạm thời không thể hiểu được tin tức này.

Ở tinh hệ Sâm Long, thức ăn của họ có ba loại, một là viên dinh dưỡng được nén với nồng độ cao, cung cấp nhiệt lượng và cảm giác no bụng, đa phần đều là quân dụng. Hai là thức ăn cứng sủi bọt, so với viên dinh dưỡng thì nó chú trọng đến việc bảo dưỡng rèn luyện cơ nhai và răng, loại thứ ba là thức ăn dạng lỏng, được dùng hằng ngày, hình thái không đồng nhất, có đặc có lỏng, có thể tiêm hoặc uống, cũng có khẩu cảm và mùi vị khác nhau. Trong mắt Sở Cuồng thức ăn chỉ có thể là vậy.

Thịt?

Theo sách cổ viết lại, từ góc độ tiến hóa thì sinh vật nhân hình từ thời viễn cổ cũng có ăn thứ này, nhưng theo lý mà nói, khi vũ trụ tiến hóa đến giai đoạn hiện nay, xác suất tồn tại của sinh vật có trí tuệ cao nhưng vẫn ăn những tổ chức thịt, chất béo và xương đã tử vong gần như bằng không.

Nhưng mà...

Sở Cuồng quét mắt một vòng quanh sơn trại, miệng ai cũng đang nhai nhóp nhép, quay đầu lại, ánh mắt rơi trên người Nhấm Cửu, nàng nhân lúc hắn trầm tư vừa rồi, không biết lấy từ đâu ra hai cái chân gà, một cái đưa cho hắn, một cái nhét vào miệng mình.

“Rắc... chếp chếp... chàng ăn không?”

Ngay trước mặt hắn... nàng ăn một chi được xé ra từ loài thú...

Sở Cuồng cứng đờ người như bị sét đánh. Mũ giáp chống phóng xạ chống nhiệt độ cao chống áp suất dùng kỹ thuật tiên tiến nhất để chế tạo này cũng không chống nổi cảnh tượng đập vào thị giác, xé xác phanh thây động vật phi nhân hình chưa khử độc, sau khi nấu nướng chín dùng cơ nhai vận động hàm dưới, dùng răng cửa cố định thì thể rồi dùng răng nanh ma sát vận động xé thịt từ xương ra nuốt xuống...

Quá trình này... thật sự quá kích thích rồi...

“Đừng! Đừng qua đây!”

Lần đầu tiên trong đời, sĩ quan cấp một Sở Cuồng lùi về phía sau một bước, giọng nói run rẩy. Hắn đưa tay cản Nhấm Cửu lại gần hắn.

Nhấm Cửu đã bôi thuốc lên chân gà rồi mà! Làm sao nàng dễ dàng tránh ra được!

“Nào, ném thử đi, chân gà này đâu có sống lại cào chàng đâu.”

Chính vì chết rồi còn ăn nó vào bụng mới càng đáng sợ hơn đó có được không hả! Logic của cô gái này sao lại xuất hiện sai lệch nghiêm trọng như vậy! Sai lệch vô cùng trầm trọng đó!